

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HEATH-MILLER, MAVIS**

Scandal în Crescent Mavis Heath-Miller

Traducător: Elena Mitu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-366-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

MAVIS HEATH-MILLER

Scandal în Crescent

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ELENA MITU

Editura și Tipografia
ALCRIS

**vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"**

1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară
1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir
1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului
1107	Jeanne Wallace	-Bucurie în doi

Capitolul 1

– Ia te uită ce canapea jalnică aduc acum! spuse doamna Napier din locul ei de observație aflat la fereastră, după perdea. Sinceră să fiu, n-am mai văzut mobilă atât de sărăcăcioasă. Nu-mi dau seama ce caută în Crescent!

Cuvintele ei erau tăioase, iar vocea disprețuitoare, ca și cum vila lor era o anexă a palatului Buckingham. Fiica ei, care stătea întinsă pe pat, cu ochii acoperiți de comprese cu loțiune pentru ochi, dădu din umeri. Nu din cauză că avea altă părere despre clădirea în care locuiau, ci pentru că, din cauza celor două aspirine pe care le luase și a ceștii de ceai, devenise somnoroasă și voia să se relaxeze înainte de petrecerea de la familia Stilwell.

– Dumnezeu! se auzi din nou vocea doamnei Napier. Au o cadă de metal, de aceea cu mânere, pe care femeile le foloseau pe vremuri pentru spălatul hainelor. Oare ce vrea să însemne asta? Sheila, mi se par niște oameni imposibili.

– Nu știu ce pot face astfel de creaturi în Crescent. Sunt o rușine pentru această zonă, răspuse Sheila. Imaginează-ți cum s-ar potrivi căzile de metal și familia Stilwell!

Începu să râdă, dar hohotele de râs îi deplasară compresele de pe ochi. Le aranjă la loc cu degetele ei subțiri și nervoase, întorcându-se la starea de relaxare.

Complexul Crescent era un semicerc alcătuit din opt case, fiecare aproape identică vecinei, cu o mică sufragerie în stânga ușii de la intrare și un hol mare, care se întindea de-a lungul întregii clădiri. În spatele acestuia era o bucătărie și cămara, iar la etaj se găseau patru dormitoare și o baie. Fiecare vilă avea un garaj din cărămidă, o grădină mică în fața ei și una mult mai mare în spate. Toate erau așa, mai puțin cea locuită de familia Stilwell, a opta. Aceștia, profitând de poziția privilegiată, la capătul rândului de case, mai construiseră un garaj și un salon. Deasupra acestor două camere nou construite amenajaseră un fel de grădină suspendată cu mușcate și lobelii, iar rezultatul era, după părerea vecinilor, fermecător.

– E atât de cosmopolit! exclamase doamna Napier.

Nu conta că bătrânul grădinar al familiei Stilwell, care ar fi avut nevoie de odihnă, trebuia să urce pe o scară foarte periculoasă, cărând multe găleți de apă de câteva ori pe săptămână. Într-adevăr, rezultatul arăta bine. Era un farmec în plus care se adăuga casei lui James Stilwell, agent de bursă, a soției lui Milly și a răsfățatei lor fiice, Iris.

Orașul Chilbrook era la aproape treizeci de mile de Londra, un adevărat paradis pentru navetiști. Strada lui principală, flancată de ceainării și diverse magazine, se întindea până la malul râului. Arhitecții care făcuseră planurile originale ale orașului planificaseră o extindere a străzii dincolo de râu și de acolo mai departe, numai că planul n-a fost niciodată dus la îndeplinire. Mai târziu se construiseră o stradă laterală, la o jumătate de milă de centrul orașului, pe care se răspândiseră apoi cele mai noi magazine și vestitele supermarketuri ale domnului Woolworth. Numai locuitorii din oraș căroră le făceau plăcere plimbările liniștite și pe care nu-i deranja să plătească în plus, își mai făceau cumpărăturile pe strada principală. Devenise aproape o stradă pustie. În josul străzii era biserica St. Stephen. Dacă voiai să urci panta abruptă din spatele bisericii, zgâriindu-ți pantofii și pierzându-ți răsuflarea, ajungeai la complexul Crescent. Din punct de vedere geografic, poziția lui era unică, ridicându-se deasupra orașului, cu fața spre râu. În cei treizeci de ani de când fusese construit, devenise locul la modă din Chilbrook. În oraș se folosea chiar o expresie care se referea la acest loc. Mame care locuiau în zonele mai de jos ale orașului fuseseră auzite certându-și copiii care erau obraznici: „Cine te crezi? Cineva din Crescent?”

Era o altă lume, așezată deasupra vecinilor și care privea de sus, la propriu și la figurat, la restul orașului. Cele opt case aparțineau unor oameni prosperi, care locuiau aici de ani buni; era o comunitate care ținea la prestigiul ei și la propriile standarde.

Numărul cinci fusese locuit de domnul și doamna Langham, un cuplu mai bătrân decât vecinii lor. Doamna Langham murise anul trecut și soțul ei a urmat-o în curând. Locuitorii din zonă așteptaseră cu răsuflarea tăiată, întrebându-se cine va ajunge să locuiască la numărul cinci – cunoscut sub numele de „Cuibul Corbului”. Fiecare dintre clădiri fusese botezată cu un nume reprezentativ, începând de la numărul unu, numit „Vârful Copacilor” și până la numărul opt – „Înălțimile”.

Fusese domnul Potter, cel de la numărul trei – „Vârful Vânturilor” – cel care descoperise că domnul Langham lăsase casa moștenire nepotului lui. Se știa că domnul Potter nu se înșela niciodată, iar el anunțase:

– Nepotul o să locuiască aici cu familia.

– Copiii! exclamaseră cu toții, îngroziti.

– Nu, adulți, îi liniștise el.

Ceilalți răsuflaseră ușurați. Printre cești de cafea, pahare de gin și cuvinte franțuzești, erau aruncate diverse idei despre noii locuitori din zonă dar, cu tot efortul domnului Potter, nu se putuse afla mare lucru. Nu găsise pe nimeni care să știe cine este această familie și cu ce se ocupă ei.

Toții erau foarte preocupați. Niciodată nu se dăduseră atâtea petreceri sau nu se făcuseră atâtea invitații la ceai, și nici nu se vorbise atât de mult la telefon. Și într-o zi, liniștit, ca și cum n-ar fi ținut în mână destinul întregii comunități, apăruse un curier care, sub ochii doamnei Napier, de la numărul șase și ai domnișoarei Keen, de la patru, livrase cinci tone din cel mai ieftin cărbune. Bărbatul, care furniza combustibilul în zonă de ani buni și cunoștea foarte bine preferințele tuturor, era, ca întotdeauna, gata să vorbească.

Da, cei de la numărul cinci voiseră să aibă cărbunele livrat înainte de a se muta, adică de sâmbăta viitoare. Aflase de la secretara firmei că fusese o comandă dată prin telefon. Cu toate acestea, nu-și dădea seama cum vor reuși acești cărbuni de calitate inferioară să păstreze aprins bolierul

imens de la numărul cincii, mai ales că era foarte dificil. Bătrânul domn Langham îl îngrijea ca pe un copil. Bărbatul își amintea că nu lua decât cărbune de cea mai bună calitate.

Vecinii începuseră din nou să se agite. Doamna Potter adusese cafeaua în salon soțului ei care dădea din cap, dezamăgit.

– Îmi este teamă, spusese el, că frumosul nostru Crescent va avea de suferit un șoc.

Și câtă dreptate avea! își spuse doamna Napier, urmărind fiecare piesă de mobilier care era cărată înăuntru. Nimic nu-i adusese măcar o mică rază de speranță; tapiseria părea uzată, paturile erau șubrede, iar diversele ustensile de bucătărie erau foarte vechi.

– Dumnezeu! se întoarse femeia din nou spre fiica ei. Văd foarte multe coșuri mari, arată ca cele pentru haîne, oare ce pot să fie?

Sheila, relaxată și somnoroasă, răspunse încet, cu o întrebare:

– Au cumva încuieri și lacăte?

– Da, răspunse mama ei.

– Atunci e clar, spuse Sheila, cu atâta satisfacție de parcă ar fi fost comisarul Maigret, sunt cuferi cu recuzită teatrală.

– Nu! exclamă doamna Napier, retrăgându-se brusc. Nu se poate, cei mai îngrozitori oameni se mută lângă noi. O, Tim, Sheila crede că sunt actori.

Tim Napier era înalt. Toată adolescența, înălțimea fusese o povară pentru el și nu încetase să crească până la douăzeci și unu de ani. Atunci, natura hotărâse să se oprească și să facă din băiatul deșirat un tânăr foarte chipș. Acum, la douăzeci și opt de ani, îți făcea plăcere să-l privești: înalt, lat în umeri, agil; nu părea un bărbat pe care să vrei să-l superi. Nu era o frumusețe, dar figura lui era plăcută, iar părul des și negru îi aducea un plus de farmec.

De la douăzeci de ani, când tatăl lui făcuse un atac de cord, devenise bărbatul familiei. Își iubea foarte mult mama și sora, petrecându-și viața având grijă de ele.

Începu să râdă, un râs sănătos și zgomotos.

– Adevărați detectivi, ce să spun! Mamă, ce spui de un ceai? Vreau să mă văd cu Tony Bailey la șase.

– Desigur. Așadar, vă duceți la familia Stilwell, suspină ea, ca și când s-ar fi dus de-a dreptul în rai.

Tim se îndreptă spre fereastră și privi afară. Nu privea mobila care era cărată repede în casă, ci dincolo de drumul dintre case, spre turla bisericii și spre râul care scelipea în soare. Strălucirea apusului transformase sălciile în copaci auriti; o familie de lebede cobora încet firul apei, iar râul scelipea ca o eșarfă de argint aruncată pe un covor de verdeață.

Doamna Napier plecase în grabă. Sheila, care nu se ridicase de pe pat, continuă ideea mamei ei.

– Se pare că avem niște vecini mai mult decât nepotriviiți. Doamne, cuferi de recuzită, ai auzit, nu? Nu-i văd să stea prea mult în Crescent, tu ce zici?

– Din moment ce nu i-am cunoscut încă, răspunse Tim privind în continuare lebedele, îmi este imposibil să-mi dau cu părerea.

– O, Tim, nu vorbi ca un nebun! Pur și simplu nu vom accepta astfel de oameni aici. Întotdeauna am fost exclusiviști. Cum îți imaginezi că se vor înțelege cu familia Stilwell?

– Eu n-aș spune că familia Stilwell este exclusivistă, zâmbi Tim, scoțându-și pachetul cu țigări. Bani nu sunt totul.

Sheila se ridică, îndepărtându-și compresele și dând la iveală o pereche de ochi albaștri și reci, sub niște sprâncene perfect conturate.

– N-ar trebui să vorbești așa despre viitorul tău socru.

– Iar tu, Sheila, draga mea, n-ar trebui să te amesteci unde nu-ți fierbe oala. E...

Se întrerupse, atenția fiindu-i atrasă de o tânără care ieșise în fața ușii și-i vorbea bărbatului care transporta mobila. Era mică, fragilă și avea un picior în ghips. Purta fustă și un pulover verde deschis. Era uluitor de blondă, părul ei strâns în coadă strălucea în lumina soarelui. Ochii ei păreau mari și blânzi, iar când zâmbi, Tim văzu că făcea gropițe.

– Hei, Sheila, exclamă el, ai văzut-o pe vecina noastră? E o adevărată frumusețe, cred că-i va cuceri pe toți, nu doar în Crescent, ci în tot orașul.

Sheila se ridică repede și privi pe fereastră.

– O frumusețe? Întrebă ea. Pentru mine, pare destul de comună... tu, dragul meu frate, cred că porți din nou ochelarii tăi cu lentile colorate...

– O, ești prea dragută, zâmbi el, aprinzându-și o țigară.

– Ești obositor, Tim; sper că știi c-ai toate șansele să ajungi cel mai important bărbat din oraș.

El rămase tăcut, privind-o pe tânăra din pragul ușii vecine. Sheila, brusc iritată, trase draperia, acoperind fereastra.

– De ce-ai făcut asta?

– Pentru că ești atât de ocupat s-o admiri, încât nici nu mă auzi când îți vorbesc.

Bărbatul se așeză lângă semineu, cu spatele spre fereastră.

– Te-am auzit, dar n-aveam ce să răspund la o astfel de remarcă fără sens.

– Ba am dreptate. Ești cel mai de succes tânăr din oraș, ai o afacere prosperă pentru un tânăr de vârsta ta. Dacă îți joci cărțile bine și te însori cu Iris, o să ai și banii familiei Stilwell.

Tim începu să râdă.

– Măi să fie, Sheila, vorbești de parcă am fi într-o melodramă de modă veche! „Dacă îmi joc cărțile bine” – draga mea, pentru cineva care se pretinde modern, vorbești ca-n perioada victoriană!

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Afacerea ta are nevoie de capital, trebuie să te extinzi. Iris Stilwell va veni la tine alergând mai repede ca o medaliată cu aur la proba de viteză, numai să-i acorzi o șansă... În acest caz, banii familiei sunt ca și ai tăi.

– Văd că te-ai gândit destul de mult la această poveste. Numai că n-am nici cea mai mică intenție să mă însor și niciun sunt impresionat de așa-zisa avere a familiei ei, așa că s-o lăsăm baltă. Nu vrei o ceașcă de ceai?

Ea nu se ridică, ci rămase încruntată, cu buzele strânse.

De afară se auzeau vocile bărbaților care cărau mobila, deranjând obișnuita liniște din Crescent.

Din spatele perdelelor fiecărei case se iveau figuri neliniștite, înspăimântate că nu mai erau în siguranță, iar strada lor liniștită, cu locuitorii ei minunați, unicul lor loc de refugiu, era invadată de străini imposibili.

***

În bucătăria de la numărul cinci, doamna Langham se străduia să scoată un serviciu de ceai din cutia în care fusese împachetat.

– Oare unde am putut să pun ceainicul? se întrebă ea.

Era o femeie scundă și slăbuță, îmbrăcată în pantaloni strâmți și pulover de lână, cu părul legat în vârful capului cu o eșarfă de un roșu strălucitor. Culoarea acesteia, ca și rujul cu care se dăduse în grabă în întunericul din dormitor, o făceau să arate ciudat. Mișcările ei erau rapide, amintind de un animal micuț cu ochi strălucitori, alergând în toate părțile.

– A, uite-l, dragul de el! exclamă ea, scoțând micul ceainic din cutie cu gestul unui scamator care tocmai a scos un iepure din pălărie. Acum putem să facem un ceai. O, Dumnezeule, chiar am nevoie de o ceașcă de ceai! Asta e cea mai dificilă mutare.

– Păi, nu cred că ne-am mutat prea des cu tot ce avem, incluzând și toate vechiturile bunicii, răspuse fiica ei, care aprindea soba cu gaz. A fost ca și cum am fi mutat întregul muzeu britanic. Oh, mă simt atât de murdară!

Cu un gest obosit, își dădu de pe frunte șuvițele de păr auriu care scăpaseră din strânsoare, apoi se aplecă spre sobă.

– Mă întreb dacă boilerul funcționează...

Mama ei clătină din cap, scoțând dintr-o pungă câteva pliculete de ceai.

– Cred că glumești! Toate apartamentele și camerele în care ne-am mutat vreodată, de când m-am căsătorit cu tatăl tău, au fost la fel: nimic nu funcționa, începând de la scurgerea de la baie și până la gazele de la bucătărie. Dar, pentru că această casă este atât de mare și se află pe o stradă atât de vestită, ca să nu mai vorbim de faptul că a aparținut rudelor bogate ale tatălui tău, poate că avem o șansă. Să bem ceaiul și să facem un tur prin casă.

– O să mă duc să văd dacă a venit cărbunele, doar l-am comandat, nu?

– Stai jos, Chris; mai lasă-ți glezna să se odihnească. Știi foarte bine ce-au spus de la spital – dacă n-o odihnești suficient, nu va fi niciodată destul de sănătoasă pentru pantomimă.

Christina se așeză, punând lapte în cele două cești de ceai.

– Mă întreb dacă o să ne placă aici.

– E cea mai drăguță casă pe care am văzut-o vreodată.

– Da, știu, e drăguță, dar oare o să ne potrivim aici? Pare totul atât de curat, de liniștit și respectabil. Pun pariu că nimeni nu arată neîngrijit aici, nu-și lasă facturile neplătite și nu spune lucruri neplăcute. Pare un adevărat model de viață, ceva pe care nu-l vezi decât la un muzeu pentru case ideale. Și aici, în casă, mi se pare c-ar trebui să avem servitori care să ne ajute să organizăm tot felul de petreceri pentru lumea bună.

Mama ei începu să râdă, un râs vesel, răsunător.

– Chris, știi că ești o fată hazlie? Nu-i așa că nu ești de acord cu venirea aici?

– Nu prea. Tu nu simți la fel?

– Nu, nu mi se pare. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că unchiul bogat al tatălui tău, pe care nu l-a mai văzut de un car de ani, i-a lăsat această casă mostenire și putem să ne așezăm și noi undeva. Chris, m-am săturat de garsoniere, hoteluri ieftine și apartamente închiriate. Trebuie să înțelegi că am deja cincizeci de ani și simt nevoia de siguranță. Pentru tine, pentru fratele și pentru tatăl tău e mai ușor, cea mai mare parte din timp sunteți plecați la serviciu, dar eu rămân acasă. Vreau ceva decent.

– Te-ai retras prea devreme, mamă.

– M-am retras, așa cum spui tu, pentru că nu mai găseam nimic de lucru pentru mine și știi foarte bine că așa stau lucrurile. Am rezistat până când mi-au apărut ridurile pe gât și n-am mai putut purta decât corsaje foarte strâmte ca să încap în hainele pentru spectacole. De când agentii au început să-mi vorbească privind la altcineva, mi-am dat seama că s-a terminat.

– Oh, mamă!

– E adevărat, Chris. Nu mai e nicio speranță pentru o actriță de cincizeci de ani. Pe vremuri, existau acei figuranți numiți „actori pentru plimbare”. Arătau bine, se mișcau în fundal și scena părea plină. Acum, nu mai e nevoie nici de ei. E epoca televizorului, în care e nevoie de tineri. Toți actorii de acum și frumoasele fete arată ca și cum ar fi pictați. Dacă-i aduci aproape de o cameră, zâmbesc și arată atât de bine... Dacă mă aduci pe mine, toate ridurile mi se văd ca o hartă. Nu, draga mea.

N-am fost niciodată o adevărată actriță și nici nu voi fi. Multă muncă și puțină acrobație, poate și un pic de balet, cu toate că n-am fost niciodată Pavlova.

– Mamă, vorbești de parc-ai fi fost groaznică!

– E adevărat, Chris, draga mea. Dacă tatăl tău n-ar fi avut un contract și voi doi n-ați fi fost un foarte bun cuplu de dansatori, m-aș fi retras de mult. Poate că mi-aș fi făcut un magazin micuț la colț de stradă, sau o pensiune undeva pe țărmul mării, poate la Devon; dar câtă vreme voi ați lucrat, nu m-am îndurat. N-am vrut să renunț decât când nu s-a mai putut.

– E foarte trist.

– Trist! exclamă Dolly Langham, începând să râdă. Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, nu-i trist deloc. Am fost fericiți. Am avut o viață bună. La urma urmei, toți trebuie să renunțe la un moment dat. Haide, draga mea, mai ia o ceașcă; și da, avem și niște biscuiți foarte buni în cutia cu Turnul Londrei pe ea.

– Îți aduci aminte cum jucau tata și unchiul Steve piesa aceea cu moartea? zâmbi Christina. Mă întreb ce fac acum în cluburi.

– O adevărată crimă. Când am vorbit aseară la telefon cu tatăl tău, mi-a povestit câte ceva. Nu era suficient că trebuia să-și strige replicile peste publicul care vorbea, acum trebuie să îndure și berea, fumul de țigară și betivanii.

– Cred că e îngrozitor!

– Asta e situația, draga mea. Se câștigă destul de bine la aceste cluburi, așa cum știi și tu; singura problemă e zgomotul. Haide, bea-ți ceaiul.

– Mă întreb dacă voi reuși să fac numărul, mamă. Mă simt destul de bine, dar n-am mai repetat de mult. Oare n-ar fi mai bine dac-ar face Christo numărul lui?

Gemenii Langham— Christina și Christopher— lucrau ca pereche de dansatori de la cincisprezece ani. Cunoscuți sub numele „Cei doi Chris”, reușiseră să se impună în lumea spectacolului.

În urmă cu șase săptămâni, Christina căzuse pe niște scări întunecate din spatele unui club și își fracturase glezna. Fratele ei trebuise să facă un număr de unul singur și să-și ia încă o slujbă, dar nu era nimic sigur.

Respect pentru oamenii și căști

„Cei doi Chris” ajunseseră într-o perioadă foarte proastă a carierei lor. În lumea spectacolului, memoria e scurtă. Acum, în orele fără somn ale nopții, Christina se întreba cu disperare ce se va întâmpla.

– Haide, draga mea, bea-ți ceaiul. Cred că bărbații au terminat. Mulțumesc lui Dumnezeu c-au fost atât de impresionați de tine, încât au acceptat să pună covoarele și să instaleze paturile, altfel am fi fost nevoite să petrecem noaptea pe canapeaua bunicii... O mai mare colecție de arcuri rupte și tapiserie destrămată n-am văzut niciodată. Cu toate acestea, presupun că suntem norocoși c-am găsit și lucrurile de la ea, după timpul pe care l-au petrecut în depozit.

– Nu cred că i-am impresionat atât de mult, cred că e vorba despre cele două lire pe care le-am dat. Oricum, cred că zilele astea arăt ca o fantomă.

– Ești frumoasă ca o pictură; după ce ne aranjăm și poți să faci o baie, vei vedea că am dreptate.

Chris zâmbi, ducând ceașca la buze. Era odihnit să stai de vorbă cu Dolly Langham. Te simțeai în același timp relaxat și stimulat. Nu te îndoiai că totul va fi bine. Christina privi în jur, la bucătăria încărcată cu tot felul de cutii și instrumente ciudate, la scaunul cu perna colorată și la masa veche și pătată, care arăta nelalocul ei în bucătăria modernă, cu pereți de un alb orbitor. Totul părea atât de nepotrivit, încât părea hazliu... sau poate că era trist.

Christina avusese îndoieli încă de la început, nu-i părea o idee prea bună să se mute în această casă moștenită atât de neașteptat. Încercase să-și convingă părinții s-o vândă și să folosească banii pentru a cumpăra un apartament micuț pentru ei doi sau să păstreze banii pentru „zile negre”.

Surprinzător, Christopher fusese împotriva ei în această luptă. Era ceva neobișnuit pentru gemeni să aibă păreri opuse; argumentele deveniseră certuri, iar Christina rămăsese singura în favoarea vânzării.

Se simțise și mai nefericită când descoperise în ce zonă se mutaseră. Păreau niște invadatori. Totul părea atât de diferit, de exclusivist.

– Nu ți se pare drăguț? o întrebă mama ei, aducând-o cu picioarele pe pământ. Uite cât de bine a fost întreținută casa...totul e perfect, nici măcar o pată pe tapet sau pe podea.

– Ce păcat, răspunse tânăra, aranjând un set de farfurii cam vechi în dulapul imaculat, că nu i-au lăsat tatei și mobila.

– Oh, Chris, nu ți se pare că vrei prea mult? Știi că mobila și „efectele” au ajuns la acea doamnă care a fost atât de drăguță cu ei. Mă întreb oare ce înseamnă „efecte”?

Christina nu răspunse; piciorul începuse s-o doară și se simțea destul de rău. Deodată, tot ce-și dorea era să fie departe de această casă, sănătoasă, făcându-și numărul cu Christopher, muncind din greu și văzându-se cu Alec.

Cu o strângere de inimă, se întrebă ce face Alec. Aruncă o privire spre ceasul de pe masă—era deja patru și jumătate! Presupuse că la această oră Alec e deja așezat în spatele biroului lui mare, dictându-i secretarei. Cu picioarele lui lungi întinse și mâinile mari în care învârtește un cuțit de fildeș pentru hârtie, rostind frazele cu vocea lui profundă, fără să ezite. Întotdeauna o uimise capacitatea lui de concentrare, viteza lui de dictare.

Oare ce părere ar avea Alec despre noua casă, dacă ar vedea-o? Era imposibil, desigur. Relația lor era prea complicată pentru vizite de familie. Părinții ei știau despre această relație, dar n-o înțelegeau. Nu vedeau decât o relație obișnuită între un bărbat căsătorit, de vârstă medie și o dansatoare drăguță.

Încercase să-i explice mamei ei:

– Nu e așa cum credeți voi, mamă. Eu și cu Alec suntem prieteni, adevărați prieteni.

Mama ei zâmbise, un zâmbet tineresc.

– Haide, Chris, pe cine încerci să păcălești, un bătrân cuplu de profesioniști?

– Aș vrea să înțelegi.

– Păi, e îndrăgostit de tine, nu-i așa?

– Da, răspunsesse Chris, înroșindu-se. Da, e îndrăgostit.

– Dar tu nu ești, nu?

– Țin foarte mult la Alec, dar nu sunt îndrăgostită de el. Pentru mine, e ca un fel de tată.

– Da, dar tu ai deja un tată, așa că nu-mi vorbi mie despre tot felul de povești. Dacă soția lui ar divorța, te-ai mărita cu el într-o secundă.